

Anmeldelse: Hotellobbyer og gigantiske entreprenørprojekter sprænges i stumper og stykker på Julie Boserups nye udstilling

Julie Boserup har skabt en smuk og dynamisk totalinstallation i Galerie MøllerWitt.

Julie Boserup formår at skabe en totalinstallation ud af sin udstilling. Foto: Galerie MøllerWitt

[TOM JØRGENSEN](#)

KUNSTUDSTILLING
JULIE BOSERUP – RETOUCHE
GALERIE MØLLERWITT
Bredgade 67, København K
Til den 17. september

Det ligner i første omgang noget, man har set før. Geometrisk abstrakte former, der inddeler rummet i en myriade af vinkler og retninger fuldstændigt ignorerende de klassiske centralperspektiviske regler. Men noget er anderledes. Det, der kunne være en slags nykonstruktivisme i sporet på de progressive russiske kunstnere i før-Stalin-æraen, er det alligevel ikke rigtigt.

Julie Boserup er mere inspireret af dekonstruktivismen, der, påvirket af den franske filosof Jacques Derridas skrifter, buldrede frem fra 1970'erne, først og fremmest inden for arkitektur – Arken er godt eksempel – men også på kunstfronten.

Massive entreprenørarbejder fra Christiani & Nielsen forvandler sig i Julie Boserups hænder til organisk natur: "Blooming", 62,5 x 47 cm, 2021, blæk, blyant og gouache på digital print

Tidens ubønhørlige strøm

Ser man nærmere efter, er Julie Boserup dog ikke et mønstereksempel på en dekonstruktivist. I hvert fald ikke hvis vi sammenligner hendes værker med det, vi så i 1990'erne, hvor det teoretiske i den grad havde fået overtaget, at materialefølelsen, det at gøre sig umage, ofte var gået fløjten. Julie Boserup er derimod en superæstetisk kunstner, der åbenlyst bruger meget tid på at skabe kompositioner, collager og væg- og gulvudsmykninger, der i den grad hænger sammen og som er smukke at se på.

En hotellobby brydes op til nye former i denne smukke collage. Julie Boserup: "Zoning", 2021, blæk og blyant på digital print. Baseret sig på et foto fra The Wurts Bros. Collection at the Museum of the City of New York

Smukke, ja, men andre elementer sniger sig ind. En følelse af melankoli griber en, når man betragter collagerne. Ud over håndtegnede og malede elementer i gouache, blyant og blæk, indeholder collagerne stykker af sort-hvide arkitekturfotografier: af amerikanske banker og hotellobbyer, af kæmpestore entreprenørprojekter skabt i 1950'erne og 1960'erne af firmaet Christiani & Nielsen og af Vestre Landsret i Viborg.

Blå bog

Julie Boserup er født i 1976.

Hun er uddannet fra Chelsea College of Art, i London og har i Danmark haft soloudstillinger i Viborg Kunsthall, på Nivaagaard og på Augustiana.

Hun bor og arbejder i København.

Vestre Landsret omdannet og rekonstrueret som origami. Julie Boserup: "Bended Columns", 2021, 61 x 86 cm, blæk, blyant og gouache på digital print

Som de sidder der halvt skjulte i collager, der myldrer af tegnede, foldede og gennemhullede former, der breder sig i alle retninger, er det, som om disse bygninger, der alt andet lige signalerer magt og justits, er reduceret til arkæologiske mindesmærker i tidens ubønhørlige strøm.

Med sin brug af billige materialer som trælistor, malertape, masseproducerede tekstiler og den simple, men ærlige blyant og med kompositioner, der skyder sig ind og ud imellem hinanden, vil Julie Boserup skabe en ny ikke-hierarkisk og uforudsigelig kunst. Den kendsgerning, at hun formår at skabe smukke, sanselige og yderst gennemarbejdede værker, gør, at man er mere end villig til at gå på opdagelse i dem.

Sortekunst som sjælekunst

I Danske Grafikeres Hus viser danske Malou da Cunha Bang (f. 1982), som er uddannet på Kunstakademiet i Stockholm, en række mezzotinter, koldnålsraderinger og aquatinte-ætsninger, hvor hun i forskellige formater afsøger menneskelige relationer, der bliver for tætte og afstedkommer pinagtige situationer og pinefulde reaktioner, selv om de måske egentlig var velmente. Som når én gerne vil give en anden et knus, som han/hun oplever intimiderende. "Klaustrofobisk næstekærlighed. Misforstået indblanding. Ulidelig omgang med medmennesker på alt for lidt plads" etc. skriver hun i pressemeddelelsen.

Et af værkerne fra udstillingen *Nærkontakt* i Danske Grafikeres Hus. Foto: Malou da Cunha Bang.

Det er noget, de fleste kender til, især i storbyer, hvor vi bor tæt sammen, og hvor vi konstant "danser" med hinanden i de offentlige rum, på Metrostationer, ved bus holdepladser og i butikker, om vi vil det eller ej. Undertiden kan vi føle os trådt over tæerne, når vores urørligheds- eller diskretionszone bliver overskredet af et medmenneske.

Oprindeligt var Cunha Bang videokunstner, men i dag benytter hun udelukkende videooptagelserne som skitseforlæg. Grafikken har taget over og er blevet det centrale i hendes arbejde. Hun arrangerer selv situationerne og instruerer de personer, der indgår i hendes "takes" forud for motivbearbejdningen på den grafiske plade.

Cunha Bang er en følsom stilist. Man trækkes helt tæt hen til hendes overvejende mørke – sorte og grå – grafik, der er små fortætninger eller synteser af livets mange trakasserier, men i nogle af værkerne er der noget farligere på spil: Her mødes mennesker på Akutafdelingen på et hospital, og uhyggen breder sig.

Nogle af trykkene rummer en helt Edvard Munchs dramatisk sensibilitet. Det er sortekunst som sjælekunst.

Udstillingsbillede fra Danske Grafikeres Hus' udstilling *Nærkontakt*. Foto: Malou de Cunha Bang.

Malou da Cunha Bang: Nærkontakt. Danske Grafikeres Hus. Til d. 16. november.

Annoncering på kunsten.nu